

CAN AYAR

Eski Kıpırtılı Köşk

Haktan Kaan İçel

KORKUT KORKMAZ

HAYAL ETSEVER

CAN AVAR

TİK TAK TİK TAK, DÖN ARKANA İYİ BAK!

Genelde okuldaki en heyecan verici ve aynı zamanda en sıkıcı dakikalar, son ders zili- nin beklendiği zamandır. Hiçbir öğrenci (ve hatta buna sınıfın en yaramazı Sakar Hayri de dahil) oturduğu yerde duramaz. Sınıfın bir kısmı oyun oynar, pencere kenarında oturan öğrenciler de manzarayı seyreder. Sınıf sessizlikle, fısıltılardan doğan büyük gürültü arasında bir yerde durur. Öğretmenimiz kendi masasında ya telefonuna bakar ya da çantasından çıkardığı notları okur. Kimi zaman da pür dikkat sınıf defterini doldurmaya çalışır. İşte

tam bu sırada özel polis timleri okulumuzu basıp “Bu bir tatbikattır, herkes dışarı!” desin diye dua eden kişilere rastlamak mümkündür. Hayal, okulumuza gelmeden önce insanları böyle gözlemliyordum. Bu benim için güzel bir çizgi film ya da internetteki komik videoları izlemek gibi bir şeydi. Ama artık en iyi arkadaşım yanı başımda olduğu için bunları yapmama gerek kalmadı. Küçük kâğıtlara komik notlar yazıp birbirimize gönderiyoruz.

Bugün de yine aynı şeyi yapıyorduk. Ben kirkayakların ayakkabı bulmak için ne kadar çok çalıştıklarından bahsedip bunun hakkında espriler yapmaya çalışıyordum. Ama nedense yazdığım notların hiçbiri yeterince komik olmuyordu. Teneffüs zili her an çalabilirdi. Eğer Hayal izin alabilirse, okuldan sonra Korkut’un evine gidip küçük bir toplantı yapacaktık. Biz sabırsızlıkla zilin çalmasını beklerken, olabilecek en kötü şey oldu.

ÖĞRETMEN SIKILDI!

Eğer bir öğretmen sıkılırsa mutlaka öğrencilere bir şey sormak ister. İşte başlıyoruz! Bakalım hangi talihsiz kişi sözlüye kalkmak zorunda kalacak? Öğretmenimiz sınıftaki fısıltı kirliliğinden kurtulmak için azıcık bağırdı:

“Çocuklar sessizlik! Hadi ama çok gürültü yaptınız.”

Sınıf bir anda sessizleşti. Öğretmenimiz ise konuşmasına devam etti:

“Biliyorum hepiniz evinize gitmek için sabırsızlanıyorsunuz. Ama kısa bir süremiz kalmışken, bilgilerimizi tazelemekte yarar olduğunu düşünüyorum. O halde bir arkadaşınızı tahtaya kaldırıyorum da, aklında neler kalmış öğreneyim.”

Bu esnada sözlüye tepki olarak her kafadan bir ses yükselmeye başladı. Kimisi öğretmenin soru sormasını engellemeye çalışırken, diğerleri de kendini güvenceye almak için öğretmenimizi listenin farklı noktalarına yönlendirmeye çalışıyordu:

“Öğretmenim listenin sonundan seçin. Hep en baştan başlıyorsunuz.”

“Öğretmenim her zaman baştan başlarsınız, yine öyle yapın.”

“Öğretmenim ne olursunuz biraz erken çıkalım. Daha serviste yer kapacağız!”

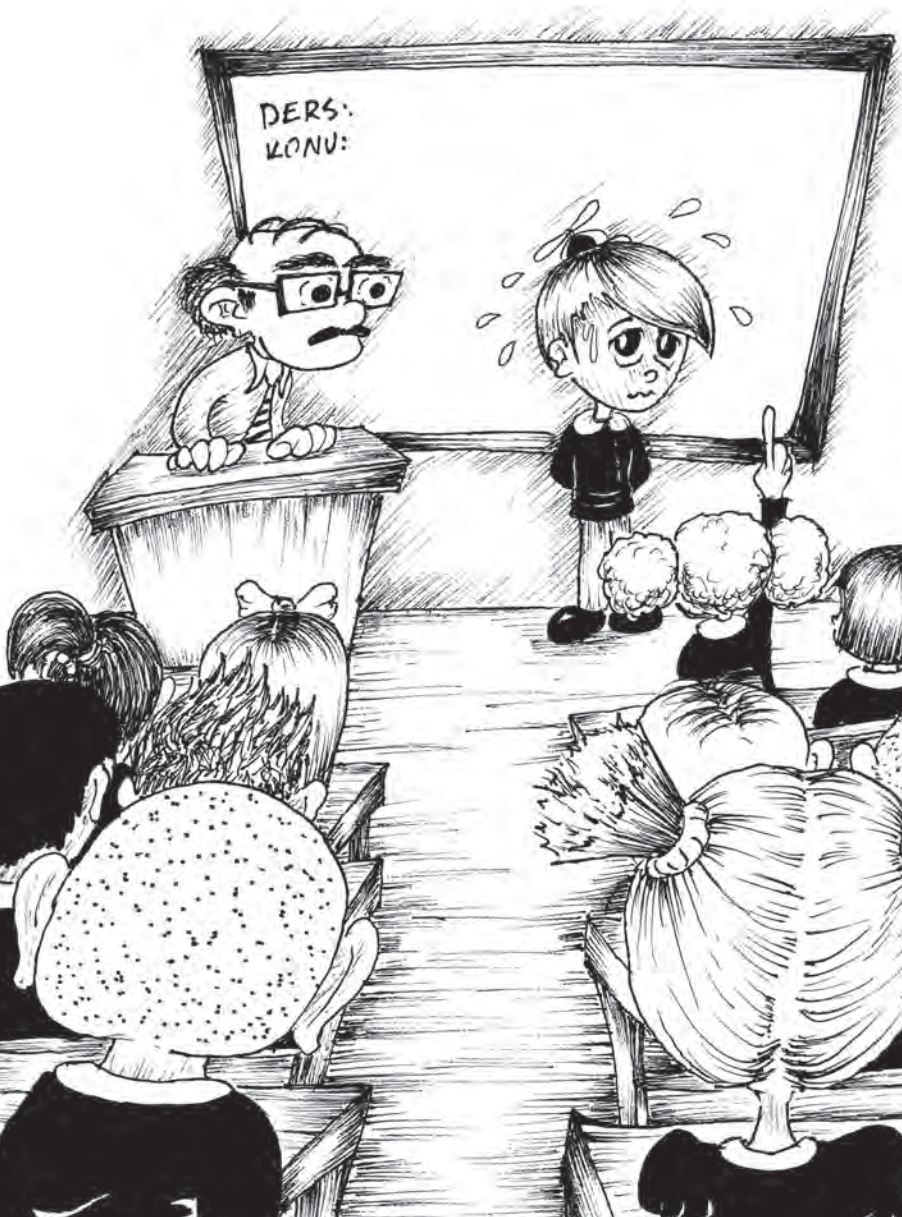
Öğretmenimiz ise otoritesini konuşturup sesini hafif kalınlaştırarak sınıfa bir kez daha seslendi:

“Sessizlik! Yeter ama zaten son dersteyiz. Biraz kontrol altına alın kendinizi lütfen...”

Bu uyarı üzerine sınıf bir kez daha sessizleşiverdi. Kurban bayramı gelmeden, son ders kurbanlığı seçimi başlamıştı. Sınıftaki herkesin kendini koyun, kuzu ve hatta dana gibi hissettiği dakikalar gelip çatmıştı. Özellikle de en arkada oturan, yaşına göre iri çocukların son tanıma daha yakın olduğunu söyleyebilirim. Ama tabii kim olursa olsun, hepimizin odak noktası aynıydı: Tahtaya çıkma korkusu!

Öğretmenimiz parmağını havaya kaldırdığı gibi listeden rastgele bir ismin üzerine koydu. Herkes nefesini tutmuş, öğretmenin kimin ismini söyleyeceğini duymayı bekliyordu ki sonunda o isim söylendi:

CAN AVAR!

Bu bir kâbus olmalıydı! O kadar kişi arasından seçilen talihsiz öğrenci ben miydim? Pi-yango bana mı çıkmıştı? Olan olmuştu bir kere. Ayağa kalkmadan önce başımı çevirip sınıftakilerin yüzüne baktım. Herkes derin derin nefes alıp oturduğu sıraya iyiden iyiye yayılıyordu. Yüzlerindeki korku ifadesi yok olmuş, yerini son derste olmanın mutlu ifadesine bırakmıştı. Benim yavaş hareketlerimden sıkılan öğretmenimiz, tahtaya kalkmam için son uyarısını yaptı:

“Haydi Can herkes seni bekliyor. Tahtaya gel de endamını görelim.”

Sonunda ayağa kalkıp mikroskobik adımlarla tahtanın önüne geldim. Hayal’in endişeli bakışlarını fark edebiliyordum. Sınıftaki onca rahatlamış insanın tersine Hayal, benim yaşadığım kaygıyı paylaşıyordu. Sözlüye kendisi kalkmış olsa belki de bu kadar kaygılanmazdı. İşte Hayal böyle bir insan... Arkadaşlarının iyiliği onun için önceliklidir. Keşke herkes onun kadar düşünceli olabilse...

Tahtanın önünde öğretmenimin soracağı soruyu beklerken, kulağımda sadece bir ses vardı. O da sınıftaki duvarda asılı duran saatin sesi:

TİK TAK, TİK TAK, TİK TAK!

Ben tahtada bir şeyler yazacağımı zannettiğim için tahtaya dönüp beklemeye başladım. Ama öğretmenimiz arkamı dönüp arkadaşlarıma bakmamı söylediği için yüzümü sınıfa çevirdim. Öğretmenimiz matematiği çok sever. Bu yüzden de yoğunluklu olarak bu derse ağırlık verir. Hatta boş derslerde bile! Sorusunu sordu:

"Söyle bakalım Can, Pisagor sayısı nedir?"

Bu sorunun ardından sınıfın en çalışkan öğrencilerinden Nazlı hemen parmağını kaldırıp yalvaran bakışlarla soruyu cevaplamak için oturduğu yerde kıvranmaya başladı. Öğretmen Nazlı'nın farkındaydı ama yine de görmezden geldi. Çünkü cevabı benim ağzımdan duymak istiyordu.

Cevap basitti. Pisagor'un kim olduğunu herkes bilirdi. Pisagor, üçgen kalıp gibi saçlara sahip ortalıkta bulunduğu başı boş dinazorların üzerine oturup çeşitli maceralar yaşayan ve hatta istediği her yeri gezmeye çalışan afacan bir çocuktan başka biri olamazdı. Bunu sadece ben söylemiyorum. Herkesin bu gerçeği

bildiğine eminim. Tabii dinazorların hâlâ yaşamadığını düşünen kişiler olabilir. Bu yüzden de öğretmenimize bu cevabı vermek pek hoş olmazdı. Yeni bir cevap bulmam gerekiyordu. Hem biz bu konuyu işlememiştik ki öğretmenimiz bilmediğim yerden sormuştu. Sizce de bu büyük bir haksızlık değil mi? Bu sırada Nazlı tekrar araya girdi:

"Ne olur öğretmenim, ben cevaplayayım soruyu, ne olursunuz!"

Öğretmenimiz Nazlı'ya dönüp tutamayacağı sözlerden birini vermeyi tercih etti.

"Tamam Nazlı sakın ol. Can soruyu bilemezse, cevabı sen verirsin."

Bunun üzerine Nazlı sakinleşmeye başladı. Ne de olsa artık cevabı verirken, ona bir rakip çıkmayacaktı. Kulağımdaki "tik tak tik tik tak" sesleri ne kadar da tatlı geliyordu. Tam ağzımı açıp cevap verecektim ki tüm öğrencilerin müzik listelerindeki en favori şarkısı çalmaya başladı:

**OKULDAN ÇIKIŞ ZİLİ:
ZRRRRRRRRRRRRR! ≡**

Tam derin bir nefes alıp yerime yönelmiştim ki öğretmenimiz beni durdurdu.

**“Can nereye gidiyorsun? Sen soruyu cevapla-
madan sınıftan kimse çıkmayacak!”**

Öğretmenlerin bu öğretici tavrı kimi zaman, biz öğrencilerin hoşuna gitmeyebiliyordu. Hele bir de özgürlük çanlarının sesi duyulduktan sonra... Ben olduğum yerde donup kalmıştım. Sınıftakiler hep bir ağızından bağırıp okul servislerine geç kalacaklarını söyleyerek, öğretmene baskı uygulamaya başladılar. Öğretmen ise sorunun cevabını bekliyordu. Ben hâlâ donuk vaziyetteydim.

“Pisagor sıradan bir çocuk öğretmenim, onu rahat bırakın!” demek istesem de cesaret edemedim. Öğretmen de sınıftaki gürültücü çocuklara dayanamayıp bizi serbest bırakmaya karar verdi.

“Tamam çocuklar çıkabilirsiniz. Can sen de sorduğum sorunun cevabını öğrenip gel yarın, olur mu?”
Başımı sallayıp hemen toparlanmak üzere sırama gittim. Bu sırada Nazlı cevabı verememiş olmanın mutsuzluğuyla öğretmenin yanına koşmuştu ama öğretmenimiz çantasını toplayıp çoktan çıkmıştı. Bu kadar çıkmak istiyorsa, neden bizi zorladı ki? Tabii ki öğretmek için... Sorduğum soruya bak, peh!